Pois hakkas juure himuga lugema ja õppis kaa õige lühikese ajaga weerima, nõnda et isa kiitis: „Waat', see wast pois, sest poissist saab mees! See loeb ju nagu kirik'sand ja laulab nagu köster!" Liig wara laulis isa pojukese kiitust. Tulise tuhinaga oli Jüts aland, himu lahkus peagi raamatut lugemast, ja mitte enne, kuni pois 15 aastaseks oli saanud, wõis ta sorinal lugeda, aga mõistlikult mõnuga lugema, wõta näppust, see oleks liig tüütaw ja waewaline!

Oli Jütsist Jüri saanud, peeti nõu, mis ammetit teda lasta õppida. Ema soowis poega kaupmeheks, isa jälle tahtis koguni teda Tartu saata, sest „nandi seks on meil ju!" oli tema omaduse sõna. Pois aga tahtis issi rätsepaks hakkata. Küll wanemad tõrjusid wastu.

„Mõtle ometi, kui hea põli sull on, kui sa peenike linna kaupmees oled, palju raha teenid ja igaüks mütsi su eest maha wõtab," meelitas ema.

„Ei, ma ei taha mitte," oli poisi otsekohene wastus. „Kaupmees peab ühtepuhku raha lugema, ja see on minu meelest üks hirmus igaw asi."

„Mine Tartu, õpi kirik'õpetajaks ehk adwokadiks ehk tohtriks, waat siis wast oled saks. Siis — — —"

„Ei, ma ei taha mitte!" hüüdis pois pahaselt. „Siis ma pean ju hirmus palju raamatuid

õppima, ja see on mul hirmus wasta meelt. Ma hakkan rätsepaks, see on ometi kena ammet! Seal ma istun homikust õhtuni laua peal, jalad risti all, ja ega ma alla 5—10 rubla nädalas kaa ei lepi."

Mis teha? Wanemad tegid õhkades poisi tahtmist ja pandi Jürit siis linna rätsepmeister Waskanõela juure õppima. Sell oli enne juba kaks wanemat õppipoissi, Jüri oli see kolmas. Peale seda olid weel neli selli. Et Jüri see noorem õppipois oli, pidi ta mõndagi asja toimetama, kelle peale ta unes 'põlnud mõttelnudgi, nagu pressraudasi palawaks tegema ja palawalt hoidma, puid lõhkuma, karjakaewult wett tooma ja muid neidsarnatsid toimetusi weel, aga laua peal õmblemisest, jalad risti all, sest 'põlnud juttugi. Pealegi narris teda see ja teine, pani kaa kõmmu selga, nii et poissil tuli silmist kargas ja sõimamisest 'põlnud kaa puudust. „Jüri, too pressraud seia!" hüüdis esimene sell, ja kui pois rumaluse pärast rauda mitte 'põlnud kojas haljaks õerunud, sai tubli matsu ja ähwardamist, et nina saab ära kõrwetud, kui weel julgeks teisi narrida. Nutuga läks pois käsku täitma, komistas ja kõrwetas seal juures oma käe ära. Kõik naersid. „Jurkal näikse kõikfuguseд kommetid selged!" pilkas teine sell. „Du ju nimi